

1842 ægtede hun Kapitain Carl Georg Andræ, hendes Næstsødskendebarn, hvis mange Interesser hun fuldtud delte, særlig de historiske og politiske. Saaledes var hun f. Ex., medens Andræ fra 1849—52 var Folkethingets 1ste Formand, og senere under hans Ministertid en stadig Tilhører ved Rigsdagsforhandlingerne. I hendes Hjem, hvor Hall og Krieger i en Aarrække hver Uge mødtes, for sammen med hendes Mand at drøfte alle vigtige Begivenheder i det offentlige Liv og lade de forskelligste Anskuelser komme til Orde, var det helt naturligt, at denne Interesse stadig holdtes i Live, og de nøjagtige og værdifulde Dagbogsoptegnelser fra denne Tid, som hun har efterladt, bære Vidne om den Forstaaelse, hvormed hun overværede disse Samtaler.

Hendes inderste, varmeste og aldrig svækkede Interesse drejede sig dog imidlertid om Kvindens Stilling i Samfundet og da især den gifte Kvindes. Hun arbejdede ufortrødent, omend, i Overensstemmelse med sin Natur, i al Stilhed, for alle Reformer, der gik i den Retning, og det var derfor ogsaa hende, der pecuniært bidrog til, at Bajers Bog „Om Ægtefællers formueretlige Ligestillelse“ kom frem, skønt hun afværgede, at den blev dediceret til hende, saaledes som Forfatteren ønskede. Hendes fine Skyhed og fornemme Reserverthed gjorde, at hun altid holdt sig tilbage og kun virkede i det skjulte, idet hun lod sin mere udadvendte og aktive Søster, Marie Roysing, være hendes Talsmand for Offentligheden. Hun hilste med den største Glæde G. Brandes Oversættelse af Stuart Mill: „The subjection of women“ ligesom A. C. Larsens: „En Brevvexling i Anledning af den kirkelige Vielse“, thi det forældede Vielsesritual, mod hvilket hun endog selv — naturligvis anonymt — skrev en Artikel i Elfride Fibigers „Tidsskrift for Kvinder“, Februar 1882, stod for hende som en af de vægtigste Grunde til Kvindens — især den uddannedes — stumme Underkastelse for Mandens utallige Magtmisbrug. Hendes Opfattelse var, efterat den lille Lov af 7. Aug. 1880 om Kvindens Selverhverv var gaaet igennem, varmt anbefalet af hendes Ægtefælle, at naar Kvinden først uddannedes til selvstændigt Erhverv og til at staa paa egne Ben, vilde hun mindre tankeløst indgaa ægteskabelig Forbindelse, og hvis hun indlod sig derpaa, da vilde hun staa ganske anderledes fri overfor Manden og paa lige Fod med ham. Det Mindelegat paa 20,000 Kr., som hendes to Sønner saa smukt og pietetsfuldt have oprettet i hendes Navn, er derfor netop bestemt „til Hjælp til danske Kvinders Uddannelse til selvstændigt Erhverv“.

Selv efterat hun i 1892 ramtes af et apoplektisk Anfald,